

LA L.A.U. CAMINA

CAL CONTINUAR LA LLUITA



MOVIMENT COMUNISTA DE CATALUNYA

Fa quasibé un any que el ministre d'Universitats i Investigació González Seara, declarava que la "LEY DE AUTONOMIA UNIVERSITARIA (LAU)" començaria a ésser discutida al Congrés de Diputats pel novembre de 1979.

Al cap d'un any, tret del rebuig de les esmenes a la totalitat, la Comissió d'Universitats i Investigació del Congrés, encara no ha començat a treballar. El seu president, Luís Gamir, va deixar el lloc vacant en passar a exercir el càrrec de Ministre de Comerç del Govern que acaba d'ésser cesat, i des d'aleshores la UCD encara no ha nomenat un nou president d'aquesta Comissió.

Aquest estancament de la LAU, que té el caràcter d'una Llei Orgànica, a nivell legislatiu només pot tenir una explicació: la repercussió política de l'enorme mobilització estudiant del curs passat. Aquest fou el gran fruit de la lluita de l'any passat, PARALITZAR LA LAU AL PARLAMENT.

LA POLITICA UNIVERSITARIA DE LA DRETA

Cal no oblidar però que els objectius que té l'aplicació de la LAU per a la dreta, per al Govern d'UCD, són vitals. No es tracta d'una batalla política supersficial sinó d'un combat en profunditat per tal d'aconseguir una rendibilització d'una universitat que amb prou feines arriba a cobrir les necessitats de les classes dominants. Aquest no és un problema específic de la burgesia espanyola, encara que la degradació en que el franquisme va sumir la Universitat l'agregui. Efectivament, davant de la perspectiva de la perllongació de la crisi estructural del sistema capitalista la majoria dels Governos dels països capitalistes occidentals preparen una ofensiva política entorn de la universitat. La OCDE, per exemple, ha començat a preparar una Conferència sobre la qüestió per l'any 1981. L'objectiu d'aquesta Conferència, en la que participen representants del Ministeri espanyol, seria reunir experts de diferents ministeris i EMPRESARIS de cara a "ajustar al màxim l'ensenyança universitària a les necessitats específiques de les societats industrialitzades. Els temes a tractar serien: "accés als estudis superiors, les noves relacions entre l'educació i l'empleu i en tercer lloc el paper que han de jugar el Governos en l'ensenyança superior; és a dir: en l'autonomia universitària, finançament i gestió"(EL PAIS, 13-9-80). Dit en altres paraules, selectivitat, privatització i jerarquització i control, o sigui: LAU.

La LAU és doncs l'expressió legislativa del que ha estat, és i serà la política universitària de la burgesia. Per això l'actual govern no necessita de l'aprovació del parlament per començar a aplicar-la. De fet la LAU fa temps que camina, i amb el començament de curs s'ha tornat a posar en marxa. El divendres 1 d'Agost, com ja és costum, el Govern s'acomiadava dels seus "subdits" i els desitjava bones vacances amb un reguitzell de pujades de preus. Dins d'aquests augments n'hi havia un que afectava particularment a universitaris i universitàries: L'AUGMENT EN UN 25 PER CENT DE LES TAXES ACADEMIQUES. Aquest augment s'afageix a augments successius que no han parat de produir-se des del curs 75-76, segons el quadre 1.

EVOLUCIO DE LES TAXES ACADEMIQUES

	CURS 76-77	CURS 77-78	CURS 78-79	CURS 79-80	CURS 80-81
Fac.Medicina,Farmàcia, Veterinària i Ciències(1)	9.000	10625	13425	16780	20975
Resta Centre Universi- taris	6.000	7.200	9.000	11.250	14.065

(1) Les facultats de la politècnica segueixen aquest nivell.

La LAU preveu que el govern pugui elevar les Taxes "tendint a cobrir els costos reals de l'ensenyança". Doncs bé, el Ministeri no ha necessitat l'aprovació de la LAU per a fer realitat aquesta "tendència". . . Si l'augment net del 1975 fins a l'actualitat ha estat d'un 133 per cent encara és més significatiu d'observar com les taxes contribueixen cada cop més a finançar la Universitat, tal i com podeu observar en el quadre 2.

QUADRE 2:

PARTICIPACIO DE LES TAXES EN EL FINANCAMENT DE LA UNIVERSITAT ESTATAL (Porcentatges)

	1975	1976	1977	1978	1979
ESTAT	91,28	92,29	92,85	89,27	84,50
TAXES ALUMNAT	5,29	5,10	5,61	8,39	12,55
D'ALTRES	3,43	2,61	1,64	2,34	2,95

Com podem veure la "tendència" de la LAU és una realitat des de fa dos anys com a mínim. L'augment de taxes, doncs, no és una altra cosa que l'aplicació de la LAU. Si aquest augment és paral·lel a una congelació de la inversió estatal en la Universitat estatal el resultat no és solsament que els estudiants pagaran la Universitat, sinó que aquesta no sortirà de la seva situació de degradació. O sigui que el Mer Mercat per a les universitats privades seguirà augmentant.

I parlant d'universitats privades, aquí tenim el Cardenal Tarancón declarant que el seu darrer projecte, abans de jubilar-se és el de crear una gran universitat Catòlica dependent de l'Episcopat a partir dels actuals centres que depenen de diferents bisbats. Com es pot veure, l'espavilat Tarancón, sap molt bé per on bufa el vent i quina és la ocasió més propícia. Sempre que la lluita Universitària i popular no li enfonsi el projecte.

L'ofensiva dels sectors més reaccionaris de la societat en torn de la Universitat és un fet. Dins de la mateixa universitat la resistència a mesures democràtiques elementals per part de sectors importants de catedràtics ha augmentat considerablement. Poc abans d'acabar el nou curs el Consell de Rectors rebutjava el nomenament com a Catedràtics de 5 coneguts intel·lectuals d'ideologia progressista i d'esquerres, Videl Beneyto, Sanchez Mazas, Castilla del Pino, Castells i Sacristan. La discriminació ideològica era palesa en ésser admesos d'altres intel·lectuals les posicions dels quals han coincidit sempre amb la dreta. Però el cas no ha servit únicament per a fer patent el caràcter feixista de molts rectors, sinó que ha demostrat també com determinats sectors de professors, més enllà del seu esperit pretesament liberal i democràtic, no veien amb mals ulls aquesta mesura per un mesquí corporativisme, per una defensa a ultrança de la jerarquia i de l'aberrant sistema d'oposicions.

Es en aquest sistema jeràrquic i irracional que la LAU vol consolidar. I no es tracta únicament de totes les plagues que això pot portar en un futur. Ja fa molts anys que les càtedres funcionen i amparen un funcionament poc net, poc clar, massa cops corrupte de la gestió de Departaments i Facultats. Ara, al començament de curs és el moment de tota mana de corrupció i clientelismes en l'adjudicació de pressupostos, en el repartiment del professorat, en la confecció d'horaris, en l'ajustament dels plans d'estudi. Tot això la LAU ho manté, però el fet és que ara ja existeix.

Finalment el gran cavall de batalla de la LAU, la SELECTIVITAT. Aquest any només entrarà a la Universitat un 30 per cent dels estudiants que van començar el COU. Poc a poc es van tancant les portes de la Universitat. A Medicina s'admet únicament el mateix

nombre d'estudiants que l'any passat (la proposta de la Junta era reduir-lo a la meitat). A la Facultat d'Enginyers hom no pot arrossegar assignatures de dos cursos anteriors als que s'està matriculat. . S'intenten suprimir cursos de tarda i nit. Tot plegat restringeix la possibilitat de que es mantinguin a la Universitat aquelles persones que

han de combinar treball i estudi. Avui és corrent sentir a dir, per part de certes autoritats acadèmiques, que això no és possible. Aquestes autoritats, en la mesura que no reclamen un salari pels estudiants -si més no pels que han de treballar- es fan solidàries del caràcter cada cop més accentuadament classista que la Selectivitat dona a la Universitat.



DAVANT DEL NOU CURS

A tot arreu de la Universitat es fa patent que la LAU no és altra cosa que l'expressió legislativa d'una ofensiva política que la dreta de dins i de fora de la Universitat està duent a terme des de fa molt de temps. D'una ofensiva que més enllà de la Universitat tota tota l'ensenyança i abasta tota la societat.

El nou Govern Suárez, amb el suport d'en Pujol, del PNB, i del PSA, no està en condicions molt millors que el de l'any passat per fer avançar la seva política al Parlament. Certament els problemes no vindran per part de l'esquerra reformista, que no ha variat substancialment la seva actitud. Els problemes poden venir, un altre cop del Moviment Estudiant de la seva lluita i de la seva mobilització.

El Govern d'UCD ha d'afrontar problemes bastant greus i això el situa en una posició dèbil. El Govern està embolicat en un política de repressió puara i dura a Euskadi, d'una repressió de la que cada cop són més còmplices els partits reformistes d'esquerra. Davant d'això creix la lluita popular i s'incrementa el suport a la lluita armada d'ETA. El govern està situat davant d'una crisi econòmica amb molt poques perspectives de sortida, i està decidit a dur a terme una política d'increment de l'atur, i d'agressió al nivell de vida dels treballadors. El Govern es troba afrontat a la situació de veritable gana a Andalusia. . . El Govern està decidit, i és pressionat, a afrontar aquestes problemes amb mesures cada cop més autoritàries i repressives. No és difícil preveure que això pot generar lluites de masses intenses i radicals. . .

En aquest context els objectius de la lluita contra la LAU de l'any passat són perfectament vigents. Cal mantenir-la paralizada al Parlament i lluitar per la seva RETIRADA. I cal també que els parlamentaris d'esquerra no entrin en el joc d'intentar "millorar-la", i fagin patent el seu rebuig ABANDONANT la comissió i arribat el moment VOTANT NO. Per a lluitar per tot això caldrà tornar a assolir les mobilitzacions de l'any passat.

Però sobretot, cal començar des d'ara la lluita contra les mesures que signifiquen l'aplicació de la LAU abans de que sigui aprovada. Cal lluitar contra l'augment de la Selectivitat, contra l'augment de les taxes acadèmiques, cal portar una tasca de denúncia de les irregularitats i corrupcions que es produeixen als diferents nivells de la Universitat. Cal lluitar també per la revocació de la desició del Consell de Rectors amb solidaritat amb Sacristan i la resta de professors rebutjats. . . Es tracta, en definitiva, de fer impossible l'aplicació de la LAU inclús abans de que sigui aprovada.

COMITE D'UNIVERSITAT DEL
MOVIMENT COMUNISTA DE CATALUNYA

Barcelona, setembre de 1980